

СПАЈАЊЕ КАЗНИ

У ситуацији када постоје две правоснажне изречене казне затвора које се не могу спојити применом општих правила предвиђених у кривичном законнику (на пример казна затвора у трајању од 6 месеци и казна затвора у трајању од једног месеца), примениће се институт спајања казни и окривљени ће се осудити на јединствену казну затвора, применом такозване нужне апсорпције, тако што ће се окривљени осудити на јединствену казну затвора која је истоветна са оном строжом појединачном казном затвора а при чему ће се изгубити појединачна блажа казна затвора.

Из образложења:

Првостепеном пресудом је одбијен захтев да се осуђеном Д.Ф. изрекне јединствена казна затвора, са образложењем да сходно одредбама члана 60. став 2. тачка 2. КЗ и члана 45. КЗ у конкретном случају нису испуњени услови да се преиначе пресуде Вишег суда у Београду К.бр.1241/11 од 11.07.2012. године, која је само у погледу одлуке о казни преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 6429/12 од 18.09.2013. године и пресуда Основног суда у Панчеву К.бр.110/14 од 01.04.2014. године, која је правоснажна 07.08.2014. године. Наиме, како је осуђени Д.Ф. пресудом Основног суда у Панчеву К.бр.110/14 од 01.04.2014. године, правоснажна дана 07.08.2014. године, осуђен на казну затвора у трајању од једног месеца, то у конкретном случају није могуће преиначити означене пресуде, тако да јединствена казна буде већа од сваке појединачне, а да не достигне њихов збир, а да притом буде изречена на пуне месеце и године.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, основано се жалбом браниоца истиче да је првостепени суд приликом одлучивања о кривичној санкцији повредио кривични закон, када је нашао да нису испуњени услови за изрицање јединствене казне затвора осуђеном.

Увидом у списе предмета је утврђено, да казну затвора по ранијој осуди, а то је у овом случају пресуда Вишег суда у Београду К.бр.1241/11 од 11.07.2012. године, која је правоснажна дана 18.09.2013. године, осуђени Д.Ф. издржава од 22.07.2014. године, док је кривично дело по каснијој осуди, а то је у овом случају пресуда Основног суда у Панчеву К.бр.110/14 од 01.04.2014. године, правоснажна дана 07.08.2014. године, извршио 20.09.2012. године, дакле пре него што је ступио на издржавање казне затвора по ранијој осуди. С обзиром на наведено очигледно је да су у конкретном случају испуњени сви законски услови предвиђени чланом 62. став 1. КЗ и члана 552. став 1. ЗКП-а, односно да су против осуђеног у две пресуде изречене две казне, а нису примењене одредбе о одмеравању јединствене казне за дела у стицају, те да је стога захтев браниоца осуђеног за спајањем казни по наведеним пресудама основан. Одлучујући надаље о висини јединствене казне овај суд је имао у виду и одредбу члана 60. став 2. КЗ, али и одредбу члана 45. став 1. КЗ којом је прописано да казна затвора не може бити краћа од 30 дана нити дужа од 20 година, док је ставом 2. истог члана прописано да се казна затвора из става 1. изриче на пуне године и месеце, а до шест месеци и на дане.

Сходно томе, а како је институт спајања казне успостављен фактички у корист окривљеног, то је у конкретном случају било места примени тзв нужне апсорпције, а имајући у виду висине изречених казни по правоснажним пресудама, то јест да је једна казна преко шест месеци, друга један месец, те да сходно члану 45. став 1. КЗ-а јединствена казна не би могла бити изречена на дане да би се испоштовао принцип асперације.

Имајући у виду све наведено, Апелациони суд у Београду је одучио као у изреци ове пресуде, сходно члану 552. став 1. ЗКП-а, те је осуђеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци.

*(Пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 382/15 од 27. маја 2015. године и пресуда Вишег суда у Београду Кб.п1241/11 КВ бр. 1208/15 од 16. априла 2015. године)
аутор сентенце: Небојша Павловић,
судијски помоћник Апелационог суда у Београду*